

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/36/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217208937
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2217208937.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/X, E. F., o zaplatenie 2.388,01 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu aj žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 29. apríla 2021, č.k. 9Csp/127/2017-177, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie v časti priznania istiny 2.388,01 eur r u š í, vo zvyšnej vyhovujúcej časti p o t v r d z u j e a v časti splatnosti uloženej povinnosti na plnenie m e n í tak, že úroky z úveru a úroky z omeškania, týmto rozsudkom prisúdené, ako aj istinu prisúdenú rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 9Csp/127/2017-110 zo dňa 24.09.2019 p o v o ľ u j e žalovanej zaplatiť v mesačných splátkach po 240 eur, splatných vždy do 25. dňa v kalendárnom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. Napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie v časti nepriznania úroku z omeškania zo sumy 148,89 eur m e n í tak, že žalovanej ukladá povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.388,01 eur s úrokom 148,89 eur, s úrokom z omeškania 2,27 eur, úrokom 17,90 % ročne z nezaplatenej istiny 2388,01 eur od 24.02.2017 najneskôr do konečnej dohodnutej doby splatnosti (20.12.2022), s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 2.388,01 eur od 24.02.2017 až do zaplatenia, pričom sa žalovanej povoľuje splácať uvedený dlh s mesačnými splátkami vo výške 65 eur, a to vždy do 25.dňa kalendárneho mesiaca až do úplného zaplatenia, počnúc od právoplatnosti rozsudku, s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky je zročný celý zvyšný dlh, výrokom II. súd vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ust. zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou zo dňa 10.04.2017 domáhal zaplatenia sumy 2.388,01 eur s príslušenstvom ako pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie vo veci prvý krát rozhodol rozsudkom sp.zn. 9Csp/127/2017-110 zo dňa 24.09.2019, ktorým zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 2.388,01 eur spolu s úrokom omeškania 8% ročne zo sumy 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplatenia spolu s

úrokom z úveru vo výške 148,89 eur, s úrokom z omeškania vo výške 2,27 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Odvolací súd uznesením sp zn 9CoCsp69/2020-149 zo dňa 15.09.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I a to v časti lehoty plnenia priznanej sumy 2.388,01 eur, v časti úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplataenia, úroku vo výške 148,89 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,27 eur, v napadnutom zamietajúcom výroku II a v závislom výroku III o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a uložil súdu prvej inštancie posúdiť zmluvu spolu s predloženými dôkazmi v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonom stanovených obligatórnych náležitostí zmluvy a správne vec posúdiť podľa aktuálneho právneho stavu, zároveň prihliadnuť na možnosť splácania priznanej sumy 2.388,01 eur v splátkach za dodržania ustálenej rozhodovacej praxe. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním zistené, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená úverová zmluva zo dňa 10.01.2013, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.000 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala zaplatiť v 120-tich mesačných splátkach po 53,78 eur. Súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. V otázke preverovania bonity žalobca uviedol, že ju posudzoval prostredníctvom Spoločného registra bankových informácií, údajom poskytnutým žalovanou o príjmoch, výdavkoch a reportom Sociálnej poisťovne. Zo žiadosti o poskytnutí spotrebného úveru súd zistil príjem žalovanej vo výške 550 eur mesačne, v tabuľke údaje o jej výdavkoch bola uvedená suma 160 eur. Iné konkrétne údaje o spotrebiteľke ohľadne jej sociálnych pomerov nezisťoval. Súd mal za to, že z preukázaného príjmu žalovanej vo výške 550 eur (v čase uzavretia zmluvy), je dohodnutá mesačná splátka v sume 53,78 eur so zreteľom na jej sociálne a ekonomické pomery zvládnuťelná.

3. Podľa vyjadrenia žalobcu žalovaná zaplatila z úveru 2.474,60 eur, z toho na istinu bola pripísaná suma 611,99 eur a na úroky suma 1.862,61 eur. Okrem uvedeného súd priznal žalobcovi aj nárok na sumu 148,89 eur z titulu úrokov v zmysle zmluvy, ktoré bola žalovaná povinná splatiť do predčasného zosplatenia vo výške úrokovej sadzby 17,90% p.a. a taktiež úrok vo výške 2,27 eur, vypočítaný ako úrok z omeškania 8% ročne za každú omeškanú dlžnú splátku odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti. Ohľadne úrokov z úveru sa súd riadil rozsudkom NS SR so zn 5Cdo 42/2020 zo dňa 16.6.2020, v zmysle ktorého v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preto súd v tejto časti vyhovel žalobe s tým, že vo výrokovej časti tohto rozsudku uviedol dobu najneskoršiu dobu konečnej splatnosti - lehotu splatnosti podľa uzavretej zmluvy. Pokiaľ ide o úroky z omeškania z nezaplatených úrokov, súd konštatoval, že podľa ust. § 121 ods.3 OZ žalobca nemôže požadovať úroky z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov zo sumy 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplataenia. Žalobca neuviedol spôsob výpočtu týchto nezaplatených úrokov a v tejto časti súd žalobu zamietol. Súd povolil žalovanej dlh zaplatiť mesačných splátkach po 65 eur s poukazom na uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 9CoCsp 69/2020-149, a rozpočítal zaplataenie celého dlhu vo forme splátok cca na 36 mesiacov, pričom prihliadol na príjem žalovanej, na jej sociálne, zárobkové a majetkové pomery. Bolo zistené, že jej mesačný príjem toho času činí 722,15 eur a s mesačnými splátkami vo výške 65,- eur súhlasila. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % .

4. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie obe strany sporu.

5. Žalobca sa odvolal v časti povolenia splácania dlžnej sumy v splátkach a voči zamietajúcemu výroku a to výlučne v časti nepriznaného úroku z omeškania z úroku. Poukazuje na to, že žalobou si uplatnil aj nárok na zaplataenie úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 148,89 eur od 24.02.2017 (odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru) až do zaplataenia. V čl. III. žaloby špecifikoval úroky vo výške 148,89 eur, ktoré predstavujú dohodnutý úrok v zmysle zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia, pričom úroková sadzba 17,90% vyplýva zo zmluvy. Ako prílohu pripojil prepočet zmluvných úrokov, z ktorých vyplýva suma 148,89 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaný dlžné úroky 148,89 eur (pripadajúce na časť neuhradených anuitných splátok) neuhradil, žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania z tejto sumy ako zákonný nárok. Súd žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu, že žalobca neuviedol spôsob výpočtu týchto nezaplatených úrokov, čo však vzhľadom na vyššie uvedené súd nesprávne vyhodnotil a potom žalobu v tejto časti neopodstatnene zamietol. Keďže zmluvné úroky ku dňu zosplatenia celého dlhu boli vyčíslené pevnou sumou, ktorá pripadá na časť anuitných splátok neuhradených dlžníkom, pripadajúcu na zmluvný úrok naakumulovanú ku dňu zosplatenia a táto sa ďalej t.j. aj po

zosplatnení celého dlhu nenavyšuje, nejde o hľadom nároku na tento úrok z omeškania o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá má zamedziť neodôvodnenému navyšovaniu nárokov veriteľov o hľadom príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania zo zmluvného úroku ku dňu zosplatnenia je nárokom, ktorý predpokladá aj ust. § 497 Obchodného zákonníka a žiadne zákonné ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje, v tejto súvislosti poukazuje žalobca na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov podporujúce tento názor (rozsudok Krajského súdu Bratislava sp.zn. 6Co/78/2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 16CoCsp/23/2020, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/143/2017, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 2CoCsp/7/2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/101/2018, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/131/2019 a mnohé ďalšie). V časti odvolania voči výroku súdneho rozhodnutia o priznaní možnosti plniť dlh v splátkach žalobca poukázal na ust. § 232 ods. 3 CSP, v zmysle ktorého lehota na plnenie je 3 dni a zákon explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky paričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu. Súd teda nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (R 87/1966, 7Cdo/116/2012), v ktorých najvyšší súd uvádza rozhodujúce hľadiská pri úvahe súdu o prípadnom priznaní výhody splátok. Žalobca pripomína, že rozhodnutie súdu by malo byť spravodlivé a nemalo by výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. V danom prípade nebolo ani vykonané dostatočné dokazovanie týkajúce sa skúmania majetkových pomerov žalovaného a pri výške splátky 65 eur mesačne nebude celý dlh splatený v lehote 36 mesiacov. Výška priznanej splátky je neadekvátna výške žalovanej pohľadávky. Žalobca má právo, aby mu jeho pohľadávka bola zaplatená v primeranej lehote a má právo na rešpektovanie zásady spravodlivosti uvedenej v čl. 2 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej ochrana ohrozených a porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky a navrhol rozhodnutie zmeniť tak, že súd žalobe vyhovie aj v časti nepriznaného úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia a žalovanú zaviazal uhradiť celú dlžnú sumu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal priznať mu náhradu trov v celom rozsahu.

6. Žalovaná sa odvolala proti časti rozsudku, ktorým súd žalobe vyhovel a v závislom výroku o trovách konania. Bola toho názoru, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a to tým, že je rozpor medzi výrokovou časťou napadnutého rozsudku a jeho odôvodnením. Z odôvodnenia nie je možné zistiť, z akého dôvodu súd prisúdil žalobcovi úrok 148,89 eur a úrok z omeškania vo výške 2,27 eur, pretože v tejto časti rozsudok neobsahuje žiadne dôvody a právne úvahy, čím je rozsudok nepreskúmateľný. Ďalej poukázala na to, že súd ju pred pojednávaním vyzval, aby preukázala, že na úvere už zaplatila 2.474,60 eur pre prípad, že súd posúdi úver ako bezúročný a bez poplatkov. V zmysle bodu 10. odôvodnenia ale aj sám žalobca tvrdil, že zaplatila na úvere 2.474,60 eur, čiže v tomto prípade ide o formálnu pravdu danú zhodným tvrdením sporových strán a pokiaľ za tento stav súd vyzval žalovanú na preukázanie svojho tvrdenia, jednak porušil zásadu rovnosti sporových strán a jednak uložil zároveň žalovanej neprimerané dôkazné bremeno. Ďalej argumentovala odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ktorý sa podľa žalovanej prejavuje tak, že súd v bode 4. odôvodnenia uvádza, že vykonal dokazovanie a oboznámil sa s obsahom pripojených listinných dôkazov. Z tejto formulácie vyplýva, že ťažisko dokazovania súd nasmeroval do dokazovania listinami, ktoré následne vymenoval – úverová zmluva č. 00000000028503 zo dňa 10.01.2013, VOP, upomienka, posledná upomienka, výzva na predčasné splatenie úveru, platobná história, žiadosť o povolenie dlh splatiť v mesačných splátkach, písomné vyjadrenie žalobcu, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9CoCsp/69/2020-149, potvrdenie o výške príjmu žalovanej. Následne súd v bode 13 odôvodnenia uviedol, že žalobca preveril bonitu žalovanej prostredníctvom Spoločného registra bankových informácií, údajom poskytnutých žalovanou o príjmoch a výdavkoch, ďalej reportom Sociálnej poisťovne. Keď súd prvej inštancie vykonal dokazovanie len listinami uvedenými v bode 4. odôvodnenia a nie aj inými listinami, nemohol zistiť či a v akej kvalite vykonal žalobca posúdenie bonity žalovanej. Napriek tomu sa súd venuje posudzovaniu bonity žalovanej, odvolávajúc sa na listiny, ktorými dokazovanie nevykonal, následné informácie čerpané z nevykonaných listinných dôkazov nemajú tak žiadnu relevanciu a naďalej treba mať za to, že žalobca nevykonal s odbornou starostlivosťou posúdenie schopnosti žalovanej splácať úver, nakoľko vo vzťahu k tomuto aspektu je tu vada v postupe súdu prvej inštancie. S tým súvisí aj nesprávne právne posúdenie veci súdom (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), pretože s odkazom na ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca ako veriteľ potom nebol oprávnený vykonať jednorazové zosplatnenie úveru. Je dokonca možné uvažovať o hrubom porušení povinnosti veriteľa

zakotvanej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch s tým následkom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odvolateľka tiež poukázala na rozpor konania žalobcu s dobrými mravmi, spôsobený tým, že sa na úkor žalovanej neprímerane obohatil. Z bodu 1. a bodu 10. odôvodnenia rozsudku vyplýva, že pôvodná výška úveru bola 3.000 eur, doposiaľ bola zaplatená suma 2.474,60 eur, ktorú žalobca rozpočítal na sumu istiny 611,99 eur a sumu úrokov 1.862,61 eur. Celkovo zaplatené úroky dosahujú 62,08% istiny. V zmysle úverovej zmluvy bolo treba za 10 rokov splatiť žalobcovi pri riadnom splácaní namiesto 3.000 eur až 6.453,60 eur, čo je predraženie úveru o 2,15 násobok. Na základe uvedeného odvolateľka navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 525,40 eur ako rozdiel medzi objemom skutočnej výšky úveru (3.000 eur) a objemom už splatených peňazí (2.474,60 eur) bez úrokov a poplatkov i bez úroku z omeškania s tým, že žiadne sporová strana nebude mať právo na náhradu trov konania.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej poukázal na svoje predošlé vyjadrenia a to zo dňa 16.05.2019 a 03.03.2021, kde podľa názoru žalobcu dostatočne preukázal, že bonitu žalovanej preveril. Naďalej má za to, že ako banka si s odbornou starostlivosťou preveril žalovanú ako žiadateľa o úver pred jeho poskytnutím ohľadom jej schopnosti splácania úveru v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ žalovaná poukazuje na celkovú čiastku, ktorú bolo treba na úver zaplatiť a považuje ju za neprímeranú, táto čiastka je uvedená v bode 1.2 zmluvy, takže žalovaná mala o tejto celkovej čiastke vedomosť pred podpisom zmluvy. Vo zvyšku žalobca zotrval na podanom odvolaní a svojich predošlých vyjadreniach a navrhol súdu, aby časť výroku napadnutého žalovanou ako vecne správne potvrdil.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podali včas oprávnené osoby (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), vzhľadom k potrebe zopakovania a doplnenia dokazovania nariadil v zmysle § 385 ods. 1 CSP vo veci pojednávanie, na ktoré sa nedostavila žiadna zo strán sporu, preto odvolací súd vec prejednal v ich neprítomnosti (§ 180 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP) a to v medziach podaných odvolaní, a vyhodnotením dokazovania dospel k záveru, že odvolanie podali dôvodne žalobca aj žalovaná.

9. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo zaplatenie sumy 2.388,01 eur, úroku 148,89 eur, úroku z omeškania 2,27 eur, úroku 17,90% ročne z nezaplatenej istiny 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej istiny 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia.

10. V prejednávanej veci išlo o nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzavretej dňa 11.01.2013 pod č. 28503 medzi žalobcu ako dodávateľom a žalovanou ako spotrebiteľom, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.000 eur a žalovaná sa zaviazala splatiť ho spolu s dohodnutými úrokmi 17,90% ročne v celkovej čiastke 6.692,40 eur, v pravidelných 120 mesačných splátkach po 53,78 eur vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci s termínom konečnej splatnosti 20.12.2019. Žalovaná porušila povinnosť splácať včas a riadne dohodnuté splátky a žalobca ju preto písomne vyzval podaním zo dňa 21.12.2016 na úhradu omeškaných splátok a súčasne ju upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru, ak dlh nevyrovná v určenej lehote. Nakoľko k úhrade dlhu nedošlo, žalobca ku dňu 23.02.2017 úver zosplatalil a uplatnil si žalobou neuhradené záväzky z úverovej zmluvy.

11. Prvým rozsudkom sp. zn. 9Csp/127/2017-110 zo dňa 24.09.2019 súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.388,01 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplatenia, úrok vo výške 148,89 eur a úroky z omeškania vo výške 2,27 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo zvyšku výrokom II. žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %. Na odvolanie žalobcu aj žalovanej odvolací súd rozsudkom sp. zn. 9CoCsp/69/2020-149 zo dňa 15.12.2020 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a to v časti lehoty plnenia priznanej sumy 2.388,01 eur, v časti úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplatenia, úroku vo výške 148,89 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,27 eur, v napadnutom zamietajúcom výroku a v závislom výroku o náhrade trov konania vec zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vychádzajúc z uvedeného, po vrátení veci predmetom konania pred súdom prvej inštancie zostal úrok 148,89 eur,

úrok z omeškania 2,27 eur, úrok 17,90% ročne z nezaplatennej istiny 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatennej istiny 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia a lehota na plnenie, ktorá sa týkala právoplatne priznanej istiny 2.388,01 eur (voči ktorej istine odvolanie podané nebolo).

12. Predmetom tohto odvolacieho konania je preskúmanie správneho postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho vyhovujúcom výroku I. (proti ktorému sa odvolala žalobkyňa čo do uloženia povinnosti zaplatiť dlžné sumy a žalobca čo do povolenia splátok vo výške 65 eur), v časti zamietajúceho výroku II., ktorou súd nepriznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia (keď žalobca nenapadol zamietnutie žaloby čo do čiastočného nepriznania úroku 17,90% ročne z nezaplatennej istiny 2.388,01 eur za obdobie po konečnej dohodnutej doby splatnosti) ako aj v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

13. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere, že medzi stranami bola uzatvorená platná zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá obsahuje náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej ZoSÚ), preto žalobcovi súd priznal neuhradenú časť istiny ako aj uplatnené príslušenstvo, pričom dohodnuté úroky z úveru mu priznal nie do zaplatenia ako požadoval, ale v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR najneskôr do konečnej dohodnutej doby splatnosti (20.12.2022), vo zvyšnej časti požadovaného obdobia úročenia nárok zamietol a zamietol tiež uplatnené úroky z omeškania 8% ročne z nezaplatených vyčíslených úrokov vo výške 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia s odôvodnením, že podľa ust. § 121 ods. 3 OZ takéto úroky nie sú prípustné.

14. Podstata odvolacej argumentácie žalovanej spočívala jednak vo výhradách týkajúcich sa nesprávnych skutkových zistení vo vzťahu k výške priznanej istiny a potom vo výhradách voči postupu súdu prvej inštancie, ktorému vytýkala nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti úrokov a úrokov z omeškania, a tiež porušenie procesných noriem upravujúcich vykonávanie dokazovania, keď súd nevykonal žiadne dokazovanie k otázke či a v akej kvalite vykonal žalobca posúdenie bonity žalovanej, napriek tomu sa súd v rozhodnutí venuje posudzovaniu bonity žalovanej a rozhodnutie založil okrem iného i na závere o tom, že jej bonita riadne posudzovaná bola. Súd takto dospel z reálne vykonaných dôkazov (medzi ktorými dôkazy o preverovaní bonity neboli) k nesprávnym skutkovým zisteniam, výsledkom čoho je podľa odvolateľky nezákonné rozhodnutie vychádzajúce zo záveru o platnom zosplatení úveru a jeho dôvodnom úročení.

15. Podľa § 380 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

16. Podľa § 216 ods. 1, 2 CSP, súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

17. Odvolací súd v prejednávanej veci zistil, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobcovi opakovane plnenie, ktoré už bolo právoplatne priznané jeho skorším rozhodnutím. Ako bolo uvedené vyššie, v tejto veci už prvým rozsudkom sp. zn. 9Csp/127/2017-110 zo dňa 24.09.2019 súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.388,01 eur spolu s príslušenstvom, pričom Krajský súd v Trnave svojím rozsudkom sp. zn. 9CoCsp/69/2020-149 zo dňa 15.12.2020 rozhodol vo vzťahu k priznanej istine tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil iba čo do lehoty na plnenie, ktorá sa týkala už priznanej istiny 2.388,01 eur (voči ktorej istine samotnej odvolanie podané nebolo). Toto vyplýva jednak z výroku citovaného rozhodnutia odvolacieho súdu a jednak z bodu 8 jeho odôvodnenia, kde sa predostiera, čo bolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu a okrem iného odvolací súd výslovne uvádza, že „vyhovujúca časť rozsudku vo výroku I. ohľadne priznanej sumy 2.388,01 eur nebola žalovanou napadnutá odvolaním (samotné priznanie tejto sumy považuje žalovaná v podanom odvolaní za vecne správne a odvolacími námietkami napáda len lehotu plnenia tejto priznanej sumy), nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu.“ Pokiaľ potom súd prvej inštancie v novom rozhodnutí opätovne zaviazal žalovanú na zaplatenie tejto sumy, neboli na to splnené procesné podmienky, pretože žalobca nežiadal priznať istinu vo výške 4.776,02 eur (2 x 2.388,01), ale iba sumu 2.388,01 eur. Súd tak porušil jednu zo základných zásad civilného sporového

procesu a to zásadu ne ultra petitem, zakotvenú v ustanovení § 217 CSP, podľa ktorej nemožno prisúdiť žalobcovi viac než tento v žalobe požadoval.

18. Preto v prípade priznanej istiny 2.388,01 eur nedostatok žalobného návrhu tak predstavuje neodstrániteľný nedostatok (podmienky) konania, majúci za následok, že odvolací súd musel na takúto skutočnosť prihliadať v zmysle § 380 ods. 2 CSP, hoci aj nebola tým dôvodom, pre ktorý žalovaná výrok v časti istiny napadla. S prihliadnutím k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za aplikácie § 389 ods. 1 písm. a) CSP v časti výroku I, ktorým bola žalovaná zviazaná zaplatiť žalobcovi istinu 2.388,01 eur, zrušil a to bez potreby zaoberať sa jej argumentáciou ohľadom správnosti výšky priznanej istiny, keďže táto otázka už bola vzhľadom k výsledkom doterajšieho konania irelevantná (právnou relevanciu mohla mať iba v prípade, ak by sa žalovaná bola čo do istiny odvolala voči prvému rozsudku okresného súdu).

19. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovanej, ktorými vytykala prvoinštančnému súdu nesprávny procesný postup, tieto vyhodnotil odvolací súd ako dôvodné a k ich odstráneniu bolo nutné nariadiť zopakovať a doplniť dokazovania a napokon ponúknuť aj dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, súladné s ust. § 220 CSP.

20. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalovaná v písomnom vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 27.03.2019 (čl. 55 spisu) namietala, že žalobca nebol oprávnený predčasne úver zosplatiť z dôvodu nesplnenia si povinnosti veriteľa posudzovať schopnosť dlžníka splácať úver pred uzavretím zmluvy (§ 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 ZoSÚ), keď podľa nej z doručenej žaloby a príloh nevyplýva či a ako si žalobca túto povinnosť splnil. Z rovnakého dôvodu bola toho názoru, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov a navrhla, aby súd vyzval žalobcu na predloženie dôkazov svedčiacich o tom, že svoju povinnosť skúmať bonitu klienta nezanedbal.

21. Súd prvej inštancie vyzval žalobcu na preukázanie splnenia označenej povinnosti. Žalobca doručil na výzvu súdu podanie zo dňa 16.05.2019 (čl. 65 spisu), v ktorom opísal ako postupoval pri skúmaní schopnosti žalovanej ako žiadateľky o úver, z akých zdrojov a informácií vychádzal pri posudzovaní jej bonity (o čom súčasne predložil dôkazy), pričom z uvedeného mal za to, že konal s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ a svoju povinnosť si pred uzavretím zmluvy so žalovanou riadne splnil. Z obsahu spisu vyplýva, že aj po vrátení veci z odvolacieho súdu prvoinštančný súd opäť vyzval žalobcu na preukázanie uvedenej povinnosti a tento opäť súdu zaslal vyčerpávajúce vyjadrenie zo dňa 03.03.2021 k spôsobu, akým si preveroval bonitu klientky a opäť zaslal prílohy ako dôkazy k svojim tvrdeniam. Súd prvej inštancie však ani jedno z týchto vyjadrení žalobcu nezaslal na vedomie žalovanej a podľa obsahu zápisníc z realizovaných pojednávaní vo veci tiež vyplýva, že obsah týchto podaní nebol ani na pojednávaní (kde bola prítomná žalovaná) doručovaný ani reprodukovany, a nebolo vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi, ktorými žalobca navrhol preukázať splnenie povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. Napriek tomu z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie tieto vyjadrenia žalobcu, ako aj súvisiace dôkazy vzal do úvahy, posudzoval a vyhodnocoval postup veriteľa pri posudzovaní bonity žalovanej. Žalovaná toto zistila až z písomného vyhotovenia rozsudku, keďže v priebehu konania na prvoinštančnom súde nemala možnosť na tvrdenia a dôkazy žalobcu reagovať a sa k nim vyjadrovať.

22. Na základe zisteného, keďže súd posudzoval splnenie povinnosti žalobcu podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ odvolávajúci sa na listiny, ktorými dokazovanie nevykonal, dôvodne potom žalovaná namietala v podanom odvolaní nesprávnosť jeho procesného postupu ako aj to, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uvedenú vadu mohol odvolací súd napraviť dorúčením sporných vyjadrení a listín žalobcu žalovanej a zopakovaním, resp. doplnením dokazovania týmito listinami. Preto odvolací súd vo veci vytyčil pojednávanie a doručil žalovanej písomné podania žalobcu zo dňa 16.05.2019 a 03.03.2021 aj s pripojenými dôkazmi. Žiadna zo strán sa však na pojednávanie nedostavila, žalobca sa ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania a žalovaná sa ospravedlnila telefonicky do infocentra súdu z dôvodu horúčky (úradný záznam z jej telefonátu bol súdu doručený v priebehu pojednávania). Keďže žalobca ani žalovaná nepožiadali o odročenie pojednávania, a neboli splnené podmienky podľa § 183 CSP, súd prejednal vec za ich neprítomnosti.

23. Po zopakovaní dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie a doplnení dokazovania k otázke či a v akej kvalite vykonal žalobca posúdenie bonity žalovanej dospel odvolací súd k záveru,

že žalobca ako dodávateľ si pred poskytnutím úveru preveril žalovanú ako žiadateľku o úver ohľadom jej schopnosti splácať úver s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon o spotrebiteľských úveroch.

24. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

25. Podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

26. Podľa § 7 ods. 20 zákona o spotrebiteľských úveroch, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky: a) čistý príjem spotrebiteľa, b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, c) výška splátky spotrebiteľského úveru a d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

27. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od žalobcu ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobú chorobu a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

28. V prípade zanedbania tejto povinnosti ZsÚ v § 11 ods. 2 zakotvuje, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

29. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca pred uzavretím zmluvy preveroval schopnosť splácania úveru žalovanej z troch rôznych zdrojov. Jednak vychádzal z údajov, poskytnutých samotnou žalovanou v jej žiadosti o poskytnutie úveru (doloženou do spisu ako dôkaz), kde žalovaná uviedla, že

je od 25.07.2004 zamestnaná u zamestnávateľa Slovenská pošta, a.s. s priemerným čistým mesačným príjmom 550,- eur, býva vo vlastnej nehnuteľnosti, je vydatá a nemá žiadne vyživovacie povinnosti, uhrádza splátky úverov vo výške 160,- eur, iné výdavky nemá. Závazky žalovanej ako žiadateľky preveril žalobca údajmi zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI), o čom doložil súdu report zo SRBI ako dôkaz, a napokon preveril zamestnanosť žiadateľky reportom zo Sociálnej poisťovne, ktorý bol vytvorený v súlade s § 170 ods. 19 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a ktorým Sociálna poisťovňa na žiadosť žalobcu overila informácie súvisiace s príjmom žiadateľky, o čom žalobca rovnako predložil dôkaz. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca pred uzavretím úverovej zmluvy riadne zisťoval údaje o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a to nielen z údajov, ktoré uvádzala sama žiadateľka, ale sám si aktívne zabezpečoval ďalšie objektívne zistiteľné informácie o žiadateľke. Pokiaľ potom, berúc do úvahy okrem príjmov a žiadateľkou uvádzaných výdavkov, tiež výšku spotrebiteľského úveru a jednotlivých splátok, ako aj dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, dospel žalobca k záveru, že žiadateľka je schopná predmetný úver splácať. Odvolací súd v jeho postupe nezistil pochybenie a zhodne so žalobcom má za to, že zistená sociálno-ekonomická situácia žalobkyne umožňovala úver, vzhľadom na konkrétne dohodnuté podmienky, splácať.

30. Nakoľko vykonané dokazovanie nepreukázalo tvrdenie žalovanej o žalobcovom porušení povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, naopak bolo preukázané, že nejde o prípad porušenia povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou (a už vôbec nie o prípad hrubého porušenia tejto povinnosti), nebol ani dôvod aplikovať na uvedený prípad ustanovenie § 11 ods. 2 tohto zákona, preto žalobca bol oprávnený vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a úver ani nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodov vytykaných odvolateľkou. Pokiaľ potom súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky uplatnené v súlade s podmienkami dohodnutými v úverovej zmluve, nemožno mu nič vytknúť.

31. Žalovaná v súvislosti s priznanými úrokmi z úveru tiež poukazovala na rozpor konania žalobcu s dobrými mravmi, spôsobený tým, že sa na úkor žalovanej neprímerane obohatil, keď výška úrokov, ktoré by podľa predmetnej úverovej zmluvy mala zaplatiť, je neprímerane vysoká, úver je predražený.

32. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

33. Podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

34. Úroky dohodnuté pri poskytovaní peňažnej pôžičky resp. úveru predstavujú odmenu za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník, ani iné právne predpisy výslovne nestanovujú do akej výšky je možné pri peňažnej pôžičke, resp. úvere dojednať úroky. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov závisela výlučne len od dohody zmluvných strán, nakoľko platí všeobecné ust. § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, ako i ust. cit. § 39 OZ. Dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch sa v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčí istú stabilitu vystihujúcu podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem.

35. Nepochybne neprímerane vysoké úroky dojednané pri peňažnej pôžičke, či úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke, resp. úvere koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie spotrebiteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom.

36. Predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 11.01.2013 bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 3.000 eur a žalovaná sa zaviazala splatiť ho spolu s dohodnutými úrokmi 17,90% ročne v celkovej čiastke 6.692,40 eur, v pravidelných 120 mesačných splátkach po 53,78 eur. Z webovej stránky Národnej banky Slovenska vyplýva, že pri obdobných spotrebiteľských úveroch poskytnutých v mesiaci január 2013 na dobu nad 5 rokov bola priemerná úroková miera 14,27%. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 26/2011). Podľa názoru odvolacieho súdu, v predmetnej zmluve dojednaná úroková sadzba 17,90% žiadnym podstatným spôsobom neprevyšuje obvyklú úrokovú mieru, úroky dohodnuté v zmluve boli primerané a preto odvolací súd vyhodnotil námietky žalovanej v tejto časti ako neopodstatnené.

37. Vzhľadom k vyššie uvedenému záveru patril teda žalobcovi aj nárok na zmluvné úroky, ktoré si žalobou uplatnil v súlade s úverovou zmluvou, t.j. vo výške 17,90 % ročne tak, ako ich priznal prvoinštančný súd. Neuhradené zmluvné úroky, ktoré bola žalovaná v zmysle úverovej zmluvy povinná zaplatiť v rámci anuitných splátok za obdobie do predčasného zosplatnenia úveru (23.02.2017) si žalobca uplatnil v celkovej výške 148,89 eur. Žalobca presný prepočet výšky týchto úrokov predložil súdu v prílohe k podanej žalobe (čl. 22 spisu) a tento výpočet bol žalovanej doručený spolu so žalobou a ďalšími jej prílohami na vyjadrenie. Žalovaná však správnosť výpočtu nepoprela ani nijako nespochybnila, preto výška vyčíslených úrokov nebola sporná (§ 151 ods. 1 CSP) a správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobcovi uvedenú sumu priznal. Rovnako správne postupoval prvoinštančný súd, keď priznal žalobcovi aj nárok na ostatné uplatnené zmluvné úroky vo výške 17,90 % a to odo dňa nasledujúceho po zosplatnení, t.j. od 24.02. 2017 do zaplatenia, najneskôr do konečnej dohodnutej doby splatnosti (20.12.2022) podľa úverovej zmluvy, keďže takéto rozhodnutie je v súlade s aktuálnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR, na ktorú správne súd prvej inštancie poukázal. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 vyplýva záver, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

38. Pokiaľ sa jedná o úroky z omeškania, nárok na tieto vyplýva žalobcovi z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Vykonávací predpis, ktorým je v uvedenom prípade nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ustanovuje v § 3 ods. 1 v znení účinnom ku dňu omeškania žalovanej, že výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca si vyčíslil v sume 2,27 eur dlžný úrok z omeškania za všetky omeškané dlžné splátky úveru odo dňa ich splatnosti až do predčasného zosplatnenia úveru a následne žiadal priznať aj úrok z omeškania vo výške 8% ročne z dlžnej sumy istiny a vyčíslených zmluvných úrokov 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia. Aj v prípade vyčísleného úroku z omeškania vo výške 22,27 eur žalovaná správnosť predloženého výpočtu zo strany žalobcu (čl. 23 spisu) nijako nepoprela, preto výška vyčíslených úrokov z omeškania nebola sporná (§ 151 ods. 1 CSP) a aj v tomto prípade nebol dôvod uplatnené zákonné úroky z omeškania nepriznať. Rovnako správne postupoval súd prvej inštancie, keď žalobcovi priznal aj ostatné úroky z omeškania v zákonom uplatnenej výške 8% ročne z dlžnej sumy istiny 2.388,01 eur od 24.02.2017 do zaplatenia, keď z dokazovania nevyplývala žiadna skutočnosť, ktorá by tento nárok žalobcu spochybňovala.

39. Ako vyplýva z odvolaním napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi časť uplatnených úrokov z omeškania a síce úroky z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených vyčíslených úrokov 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia z dôvodu, že pri omeškaní so zaplatením úrokov nie je možné požadovať úrok z omeškania z dohodnutého úroku.

40. V uvedenej zamietnutej časti podal odvolanie žalobca majúci za to, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobcu sú dôvodné.

41. Odvolací súd sa nestotožňuje v nastolenej otázke so záverom prvoinštančného súdu a je toho názoru, že veriteľ má nárok aj na úrok z omeškania z nezaplateného úroku z úver. Pri zmluve o úvere, vrátane zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je zmluvný úrok podstatnou náležitosťou úveru, ktorá úver definuje (§ 497 Obchodného zákonníka). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obo/143/1998, zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí pod R 59/1998 a v časopise Zo súdnej praxe pod č. 43/2000: Pri zmluve o úvere sú úroky súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Hoci spotrebiteľský právny vzťah je potrebné posudzovať podľa noriem občianskeho práva, z hľadiska definície úrokov a úrokov z omeškania a nároku na tieto plnenia odvolací súd považuje za aplikovateľné aj rozhodnutia obchodných senátov. Zmluvný úrok aj úrok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka súčasťou príslušenstva pohľadávky. Toto ustanovenie však nie je možné interpretovať tak, že by neexistoval nárok na úrok z omeškania z príslušenstva. Nárok na úrok z omeškania totiž nie je upravený ustanovením § 121 ods. 3, ale ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré neviaže úrok z omeškania na istinu, resp. na „pohľadávku“ (pojem použitý v § 121 ods. 3), ale na „omeškanie s plnením peňažného dlhu“. Podľa názoru odvolacieho súdu pod pojem „dlh“ je možné zahrnúť aj nezaplatený zmluvný úrok, preto v prípade omeškania dlžníka patrí veriteľovi úrok z omeškania aj z takéhoto dlhu. Podstatné je podľa názoru odvolacieho súdu rozlišovanie medzi úrokmi z úrokov - tzv. anatocizmus, ktorý je neprípustný a úrokmi z omeškania z úrokov. Na rozdiel od (zmluvných) úrokov, úroky z omeškania predstavujú sankčný mechanizmus, ktorý nastupuje zo zákona (§ 517 Občianskeho zákonníka, § 369 Obchodného zákonníka).

42. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že veriteľ zo zmluvy o úvere (aj spotrebiteľskom úvere) má nárok nielen na vrátenie istiny a na zmluvný úrok, ale v prípade omeškania dlžníka má tiež právo požadovať úrok z omeškania nielen z nezaplatenej časti istiny, ale aj z nezaplateného zmluvného úroku. Preto odvolací súd posúdil odvolanie žalobcu ako dôvodné a považoval za potrebné zamietajúci rozsudok v tejto časti zmeniť a žalobe vyhovieť.

43. Ako opodstatnenú vyhodnotil odvolací súd napokon aj argumentáciu žalobcu, v ktorej nesúhlasil s povolením splátok žalovanej vo výške 65 eur na úhradu dlhu majúc za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške priznanej pohľadávky, súd podľa neho nerešpektoval zásady spravodlivosti a právo žalobcu na zaplatenie jeho pohľadávka v primeranej lehote.

44. Podľa § 232 ods. 2, 3 a 4 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak (ods. 2). Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu (ods. 3). Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia (ods. 4).

45. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje lehotu, v ktorej je potrebné splniť povinnosť uloženú v rozsudku. Základná zákonná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Toto ustanovenie však pripúšťa výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu, vrátane možnosti určiť, že peňažné plnenie sa vykoná v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd, pričom súd súčasne môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

46. Povolenie splátok povinnému subjektu (tu žalovanej) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (tu žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, avšak tento zásah je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok. Pri rozhodovaní o povolení a výške splátok, je však potrebné prihliadnuť na okolnosti konkrétneho prípadu, t. j. na príjmy, výdavky, majetkové, sociálne, rodinné ale aj zdravotné pomery povinného, na výšku priznaného plnenia, povinným subjektom prejavenu snahu o plnenie záväzku, ale aj na hľadisko ochrany oprávneného, teda či stanovením dlhšej lehoty na splnenie peňažného záväzku povinným subjektom, nebudú nad primeranú mieru dotknuté jeho oprávnené záujmy.

47. V prejednávanej veci mal aj odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za to, že je dôvodné žalovanej, ktorá o to v spore požiadala, povoliť zaplatenie priznanej pohľadávky v splátkach, keď po preskúmaní jej majetkových pomerov zistil, že zaplatenie celej dlžnej sumy naraz by pre žalovanú predstavovalo výrazné zhoršenie jej sociálnej situácie. Žalovaná pracuje ako poštový doručovateľ, kde dosahuje čistý priemerný mesačný zárobok 722 eur, je vdova, vdovský dôchodok už nepoberá, žije sama. Nájomné a s tým súvisiace náklady uviedla žalovaná vo výške cca 146 eur, na stravu a ostatné potreby minie cca 200 eur, uviedla tiež splátky iných úverov okolo 446 eur mesačne. Podľa predloženého výpisu z účtu za marec 2021 je po úhrade mesačných výdavkov k 31.03.2021 konečný zostatok jej prostriedkov debet 23,68 eur. Je teda zrejmé, že po úhrade všetkých pravidelných výdavkov jej na živobytie zostáva minimálna suma.

48. Vzhľadom na takto zistené pomery žalovanej a výšku dlžnej sumy, k úhrade ktorej ju súd v tomto konaní zaviazal (celá žalovaná istina 2.388,01 eur spolu s priznaným zmluvným úrokom do 20.12.2022 predstavuje 7.413,80 eur, v čom nie je započítaný priznaný úrok z omeškania) je žiadosť žalovanej o povolenie splátok nepochybne dôvodná. Zároveň však povolenie splátok vo výške 65 eur v zmysle rozhodnutia súdu prvej inštancie by však znamenalo, že len istinu spolu s priznaným zmluvným úrokom by žalovaná splácala 114 mesiacov, teda vyše 9 rokov, čo je v rozpore so súdnou praxou, ktorá je dlhodobo ustálená na závere, že v prípade povolenia splácania rozhodnutím súdu priznanej pohľadávky žalobcu, je potrebné splácanie nastaviť tak, aby dlh bol splatený najdlhšie do troch rokov od právoplatnosti súdneho rozhodnutia. V opačnom prípade by, tak ako aj argumentoval žalobca v podanom odvolaní, došlo k nedôvodnému zvýhodneniu dlžníka oproti jeho veriteľovi. Je potrebné poukázať na to, že žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu úverovú zmluvu, v ktorej sa zaviazala dlh splácať v splátkach vo výške 53,78 eur mesačne, a to až do konečnej splatnosti úveru dňa 20.12.2022. Žalovaná si teda musela byť vedomá svojich povinností a zodpovednosti uvedený úver aj s príslušenstvom riadne splácať. Napriek tomu, že žalovaná úver riadne nespĺcala, na základe čoho pristúpil veriteľ k jeho predčasnému zosplatneniu dňa 23.02.2017, čím žalovaná stratila možnosť dlh ďalej splácať a vznikla jej povinnosť uhradiť úver s úrokmi naraz, naďalej úver nespĺcala. Po preskúmaní majetkových a rodinných pomerov žalovanej, je aj odvolací súd toho názoru, že táto sa nachádza v takej sociálnej situácii, že požadovať od nej zaplatenie pohľadávky v bežnej paričnej lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, by bolo pre ňu neprimerane tvrdé a mohlo by ju existenčne ohroziť. Zároveň však nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby na zaplatenie súdom priznanej pohľadávky čakal tak dlho, pričom odvolací súd pripomína, že okrem bežných úrokov je žalovaná zaviazaná aj k zaplateniu úrokov z omeškania, ktorých výška predstavuje len ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku sumu 1.163 eur, takže pri splátkach 65 eur by žalovaná dlh splácala takmer 132 mesiacov, teda 11 rokov.

49. Vzhľadom na takto vysokú pohľadávku žalobcu, majetkové pomery žalovanej a požiadavku súladnú s ustálenou súdnou praxou, aby pohľadávka žalobcu bola splatená najneskôr do troch rokov od rozhodnutia súdu, dospel odvolací súd k záveru, že v danom prípade je dôvodné žalovanej povoliť splácanie dlhu v splátkach vo výške 240 eur mesačne pod následkom straty výhody splátok, čo znamená, že omeškanie so splatením čo i len jednej splátky, bude mať za následok zročnosť celej pohľadávky. Odvolací súd má za to, že takáto výška splátky je proporcionálna jednak k možnostiam žalovanej tak, aby jej zostali prostriedky na základné životné potreby a dostala ešte možnosť pohľadávku splácať, keďže nie je v jej možnostiach uhradiť ju jednorazovo a na druhej strane k dôvodnej požiadavke veriteľa, aby jeho doteraz riadne žalovanou nespĺcaná pohľadávka, bola čo najskôr uhradená.

50. Zo všetkých uvedených dôvodov a s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi istinu 2.388,01 eur zrušil za použitia ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 217 CSP a s § 380 ods. 2 CSP, výrok I. rozsudku vo zvyšnej vyhovujúcej časti za použitia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a výrok II v časti týkajúcej sa nepriznania úroku z omeškania z neuhradeného úroku z úveru, vyčísleného ku dňu zosplatnenia vo výške 148,89 eur od 24.02.2017 do zaplatenia zmenil aplikujúc ustanovenie § 388 CSP a v tejto časti tiež žalobcovi nárok priznal. Súčasne odvolací súd zmenil aj napadnutú časť výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia splatnosti priznaných peňažných pohľadávok tak, že všetky priznané peňažné plnenia (a to prvým rozsudkom súdu prvej inštancie vydaným v tejto veci dňa 24.09.2019, č.k. 9Csp/127/2017-110, v ktorom prisúdil žalobcovi celú istinu a v ktorej rozsudok nadobudol už skôr právoplatnosť, ako aj plnenia priznané týmto rozsudkom odvolacieho súdu v spojení s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie) povolil žalovanej splácať v mesačných splátkach spolu vo výške 240 eur, splatných vždy k 25.dňu každého kalendárneho

mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie žalovanej s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 3 CSP).

51. V zmysle § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

52. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

53. Keďže odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, bolo podľa § 396 ods. 2 CSP jeho povinnosťou rozhodnúť o nároku na náhradu trov tak prvoinštančného, ako i odvolacieho konania. Žalobca bol v konaní úspešný aj v časti uplatnenej istiny, ako aj úrokov z úveru a úrokov z omeškania, ktoré všetky mu boli súdom priznané, okrem nepatrné časti úroku z úveru teoreticky požadovaného po dátume konečnej splatnosti úveru od 20.12.2022 do zaplatenia. S poukazom na konečný výsledok konania vyplývajúci z predmetného rozsudku odvolacieho súdu bol napokon žalobca v podstate v celom rozsahu plne úspešný, v dôsledku čoho mu v zmysle citovaných ustanovení vznikol nárok na plnú náhradu trov konania voči plne neúspešnej žalovanej. Preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania tak prvoinštančného, ako i odvolacieho v plnom rozsahu. O výške náhrady trov následne rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).